

Sygn. akt II AKa 263/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Katarzyna Capałowska (spr.)

Sędziowie SA Małgorzata Janicz

SA Sławomir Machnio

Protokolant: st.sekr. sąd. Małgorzata Reingruber,

sekr. sądowy Ewelina Turlej

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego,

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2022 r. i 27 października 2022 r.

sprawy

1. G. P. (1) , s. F. i B., ur. (...) w W.,

oskarżonego z art.55 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. w zb. z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.12§1 kk w zw. z art.64§1 kk, art.53 ust 2 ww. Ustawy w zw. z art.55 ust 3 ww. Ustawy w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.12§1 kk w zw. z art.64§1 kk;

2. P. K. (1), s. D. i J., ur. (...) w K.,

oskarżonego z art.56 ust 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art.18§2 kk w zw. z art.56 ust 3 ww. Ustawy w zw. z art.11§2 kk i 64§1 kk, art.56 ust 3 ww. Ustawy w zw. z art.12§1 kk i 64§1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 lutego 2020 r. sygn. akt 245/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych G. P. (1) i P. K. (1);

2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 720 zł plus 23% VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonego P. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 263/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 lutego 2020 r. o sygn. VIII K 245/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca x 2

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie (alternatywny)	#	zmiana
---	---------------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		G. P. (1)	Złożony dokument dotyczący postawy procesowej oskarżonego G. P. (1) w sprawie o sygn. PO II Ds. 175.2016 nadzorowanego przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie.	Pismo prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2021r.	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Pismo prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2021 r. w sprawie PO II Ds.175.2017 dot. oskarżonego G. P. (1)	Pismo dotyczące stanowiska procesowego oskarżonego w innej sprawie karnej, sporządzone przez fachowy organ.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	

Lp.	Zarzut	
	<p>1. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego G. P. (1):</p> <p>1) naruszenie przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170§ 1 pkt 2 k.p.k. w Zw. z art. 366 1 k.p.k., polegające na naruszeniu prawa do obrony oskarżonego i zaniechaniu wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia na skutek oddalenia i pominięcia wniosków dowodowych obrońcy, a także w wyniku zaniechania dopuszczenia dowodów o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia w zakresie w jakim Sąd Okręgowy:</p> <p>a) oddalenie wniosku o zwrócenie się do (...) Zamiejscowego Wydziału ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej o nadesłanie odpisu postanowienia o przedstawieniu zarzutów/aktu oskarżenia przeciwko R. K. (1) w celu ustalenia czy przeciwko temu oskarżonemu są lub były prowadzone inne postępowania w zakresie czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czemu zaprzeczył składając wyjaśnienia przed sądem, a co wynika z wyjaśnień G. P. (1) oraz ze złożonych do akt sprawy dokumentów dotyczących sprawy prowadzonej przeciwko R. D. (1);</p> <p>b) oddalił wniosek obrońcy o sprowadzenie na rozprawę dowodu w postaci siarczanu amfetaminy zabezpieczonego w samochodzie i mieszkaniu R. K. (1) w celu stwierdzenia czy było możliwe - tak jak twierdził oskarżony R. K. (1) - rozdzielenie amfetaminy wytworzonej w toku ostatniej produkcji na trzy rodzaje, które</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

różniły się od siebie kolorem i zawartością czystej zasadowej amfetaminy;

c) oddalenie wniosku obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadka R. D. (1), który był osobą współpracującą z organami ścigania w zakresie

przestępczości narkotykowej, a którego R. K. (1) pomówił o udział w zdarzeniach, w których świadek ten nie brał udziału, dotyczących handlu prekursorem BMK, kryjąc w ten sposób rzeczywistych uczestników transakcji, podobnie jak w niniejszej sprawie;

d) nie rozpoznał wniosku o dopuszczenie dowodu z fotografii przedstawiających łazienkę w domu oskarżonego G. P. (1), w której według R. K. (1) miała być prowadzona produkcja, w sytuacji, gdy z tych fotografii wynika, że we wskazanej przez K. łazience fizycznie nie było możliwe wykonywanie czynności związanych z wytwarzaniem siarczanu amfetaminy w sposób opisywany przez oskarżonego R. K. (1),

e) nie dopuścił z urzędu dowodu z opinii biegłych z zakresu badań śladów papilarnych oraz biologicznych w celu stwierdzenia czy na którymkolwiek z zabezpieczonych pakunków zawierających substancje psychotropowe znajdują się ślady linii papilarnych lub biologiczne G. P. (1), które powinny występować w świetle wyjaśnień R. K. (1), a nie mogą występować w świetle wyjaśnień G. P. (1);

w wyniku czego Sąd wydał wyrok w oparciu o niepełny materiał dowodowy, a przeprowadzenie

powyższych dowodów miałyby znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień R. K. (1) i mogło prowadzić do odmiennych ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu G. P. (1);

2) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na naruszeniu przez Sąd Okręgowy w osobach Przewodniczącego składu orzekającego oraz ławnik B. P." zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów w zakresie oceny depozycji R. K. (1), nieuwzględnieniu utrwalonych w orzecznictwie wytycznych, dotyczących dowodu z pomówienia, jak również na skutek pominięcia przy tej ocenie szeregu okoliczności, poddających w wątpliwość wiarygodność tego oskarżonego i miarodajność jego wypowiedzi, w szczególności w warunkach w jakich:

a) Sąd Okręgowy przyjął, że wyjaśnienia R. K. (1) w zakresie tego, że zabezpieczona w samochodzie i mieszkaniu amfetamina pochodzi z tej samej ostatniej produkcji są spójne i logiczne, w sytuacji, gdy zabezpieczono trzy rodzaje amfetaminy o czystości 14 %, 18 % i 5%, z których jedna dodatkowo różniła się od pozostałych kolorem;

b) Sąd Okręgowy pominął wyjaśnienia złożone przez R. K. (1) w toku śledztwa, w których odmiennie niż na etapie postępowania sądowego wyjaśniał na temat pochodzenia amfetaminy zabezpieczonej w samochodzie i w jego mieszkaniu;

d) Sąd Okręgowy pominął ten fragment zeznań K. G. (1), w którym świadek wskazał, że R. K. (1) poinformował go o tym, że zamierza rozpocząć współpracę

z organami ścigania i zamierza wykreować zdarzenia, które nie miały miejsca, aby się uwiarygodnić;

d) Sąd Okręgowy pominął okoliczności dotyczące konfliktu pomiędzy R. K. (1) a G. P. (1), na tle zadłużenia R. K. (1) wobec G. P. (1), a także wynikającym z nieudanej transakcji sprzedaży maszynek (...), w wyniku czego R. K. (1) miał motyw, aby fałszywie pomówić G. P. (1);

e) Sąd Okręgowy pominął ten fragment wyjaśnień oskarżonego R. K. (1), w którym wskazywał, iż nie był skazany, ani nie jest przeciwko niemu prowadzone postępowanie w zakresie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami G. P. (1), a także dokumentami złożonymi przez obrońcę oskarżonego z akt sprawy XII K 33/14, która toczyła się przed Sądem Okręgowym Warszawie;

f) Sąd Okręgowy uznał za irrelevantne zeznania D. G. oraz P. S. w zakresie w jakim świadkowie ci wskazywali, że byli razem z oskarżonym w Hiszpanii wyłącznie w celach handlowych związanych z

zakupem odzieży i kategorycznie wskazywali, że oskarżony G. P. (1) przebywał cały czas z nimi i nie mógł być uczestnikiem jakichkolwiek transakcji narkotykowych;

g) Sąd Okręgowy uznał za nieistotne zeznania P. G. w zakresie, w którym świadek ten zaprzeczył, aby na polecenie G. P. (1) dokonywał przewozu jakichkolwiek przesyłek;

a) Sąd Okręgowy przyjął, że przy ul. (...) w W. była prowadzona produkcja amfetaminy w sytuacji, gdy nie ustalono, ani nie podjęto prób ustalenia mieszkania, w którym

według R. K. (1) miał być prowadzony ten proceder,

w wyniku czego, na skutek powyższych uchybień w zakresie oceny materiału dowodowego, Sąd Okręgowy (a w zasadzie Przewodniczący i jeden z członków składu orzekającego) dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, nietrafnie uznając, że oskarżony G. P. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów.

3) naruszenie przepisu art. 366 §1 k.p.k. w Zw. z art. 2§ 1 pkt 2 k.p.k. w zakresie w jakim Przewodnicząca Składu Orzekającego SSO Magdalena Wójcik nie pozwoliła zadać Członkowi Składu Orzekającego Elżbiecie Wasilewskiej pytań zmierzających do weryfikacji wiarygodności R. K. (1).

Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1):

Obrazy przepisów prawa procesowego:

- art 7 KPK, poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez uznanie, iż wyjaśnienia złożone przez R. K. (1) złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu sądowym są konsekwentne, stabilne, jednoznaczne i stanowcze, oskarżony szczegółowo opisał działalność przestępczą i wszystkie związane z tą działalnością okoliczności: rolę G. P. (1) i P. K. (1) w przestępczym procederze, zasady na jakich odbywała się współpraca z oskarżonym, szczegółowo i precyzyjnie wskazał jak wyglądała produkcja amfetaminy, uznał

również za w pełni wiarygodną wersję zdarzeń dotyczącą spotkania z P. K. (1) w dniu zatrzymania, podczas gdy:

. R. K. (1) w swoich zeznaniach wskazał, iż P. K. (1) w okresie od 31 grudnia 2016 r. a 28 lutego 2017 r. wziął od niego w odstępach czasowych 2 razy po 1 kg amfetaminy w celu dalszej dystrybucji i rozliczył się z nim jedynie częściowo za pierwszą partię, a za drugą partię 1 kg nie oddał mu pieniędzy, co podważa wiarygodność wyjaśnień R. K. (1) co do okoliczności prowadzenia jakichkolwiek dalszych transakcji z nierzetelnym kontrahentem, albowiem wątpliwe jest by jako wieloletni doświadczony dystrybutor ryzykowałby dalszą współpracę zwłaszcza gdy zysk z tej transakcji był niepewny, a wręcz niemożliwy biorąc pod uwagę jej zaplanowaną kwotę;

. Z wyjaśnień R. K. (1) wynika, iż produkcja 1 kg amfetaminy kosztowała ok. 5 tys. zł i za tyle samo miał on ją sprzedawać P. K. (1), co podważa wiarygodność tych wyjaśnień z uwagi na to, iż transakcje te nie przyniosłyby dla R. K. (1) żadnego zysku, a jak wynika z jego wyjaśnień praca którą wykonywał na rzecz G. P. (1) (handel amfetaminą) miała na celu spłacenie wobec niego długu;

. P. K. (1) w dniu planowanej rzekomej transakcji 13 maja 2017 r. nie posiadał przy sobie żadnej torby, bądź plecaka, w który mógłby zapakować znalezione w samochodzie narkotyki ilości 3 kg amfetaminy, jak również żadnej gotówki, co wyklucza możliwość dokonania jakiegokolwiek transakcji z jego udziałem;

. P. K. (1) w dniu 13 maja 2017 r. był winien R. K. (1) 6 tys. za samochód który od niego nabył, jak również był rzekomo winien ponad 5 tys. zł za nierozliczoną transakcję narkotykową mimo tego R. K. (1) chciał dokonać kolejnej transakcji z P. K. (1), co wpływa na wiarygodność wyjaśnień R. K. (1), przy czym R. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym utrzymywał, że P. K. (1) jest mu winien 5 tys. zł z tytułu nie rozliczonej transakcji, zaś nie wspomniał nic o zadłużeniu z tytułu zakupu auta, a w trakcie przesłuchań w postępowaniu sądowym nie był w stanie podać konkretnej kwoty jaką jest mu dłużny P. K. (1) i z jakiego tytułu;

. R. K. (1) wskazał, iż amfetamina z tej samej produkcji (tej samej jakości) miała być odsprzedawana w tym samym czasie innemu kontrahentowi tzn. G. za ok. 2 tys. euro, co wskazuje że transakcja dokonana z P. K. (1) byłaby zupełnie nieopłacalna i jednocześnie pozbawiałaby R. K. (1) zarobku poprzez sprzedaż narkotyków za cenę wyższą, zatem wyjaśnienia R. K. (1) w tym zakresie są zupełnie

niewiarygodne,

R. K. (1) w swoich wyjaśnieniach wskazał, że zarówno biała jak i różowa amfetamina znaleziona u niego w samochodzie pochodziła, z tej samej partii produkcji i została przez mego przebrana i oddzielona, podczas gdyż z treści opinii biegłego wynika iż podczas procesu produkcji mogą powstać różowe grudki na skutek użycia zbyt dużej ilości kwasu jednak nie jest możliwym całkowite ich oddzielenie, co podważa wiarygodność złożonych przez R. K. (1) wyjaśnień,

R. K. (1) wskazał, iż różowa amfetamina powstała na skutek dodania kreatyny o smaku wiśniowym, podczas gdy z treści opinii biegłego wynika, iż smak kreatyny nie miałby wpływu na kolor amfetaminy, co wskazuje na brak wiedzy z zakresie produkcji amfetaminy oskarżonego R. K. (1) a tym samym podważa wiarygodność jego z wyjaśnień;

- art. 7 KPK poprzez dowolną sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocenę dowodu z zeznań świadka M. B. oraz zeznań świadka P. H., których treść pozostaje spreczna gdyż w efekcie nie ustalono czy P. K. (1) był obserwowany pod kątem działalności w środowisku pseudokibiców czy też z uwagi na podejrzenie, iż oskarżony podejrzany był o dystrybucję narkotyków, jak również braku wskazania w ich zeznaniach jaka była przyczyna zatrzymania P. K. (1) i R. K. (1), skoro o posiadanych przez R. K. (1) narkotykach funkcjonariusze powzięli wiadomość już po ich zatrzymaniu, a nadto świadek M. B. zeznał, że zatrzymanie P. K. (1) nastąpiło jedynie na skutek pomówienia przez R. K. (1) świadczyć może wyłącznie, że obserwacja P. K. (1) była prowadzona pod zupełnie innym kątem a zeznania świadka w tym zakresie są zwyczajnie nie wiarygodne, gdyż okoliczności sprawy wskazują że zatrzymanie mężczyzn stanowiło z góry zaplanowaną akcją mającą na celu umożliwienie postawienia zarzutów P. K. (1) i skorzystanie przez R. K. (1) z instytucji tzw. „małego świadka koronnego”;

- art. 7 KPK poprzez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. B., protokołu zatrzymania P. K. (1) oraz wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. K. (1), z których wynika iż P. K. (1) przybył na dworzec w C. ok. godz. 11 i już wtedy obserwowany był przez Policję, a został zatrzymany ok. godz. 14 po przyjeździe R. K. (1), co wskazuje iż cała akcja była akcją z góry zaplanowaną, a do postawienia P. K. (1) zarzutów było niezbędne przybycie na miejsce R. K. (1) wraz z narkotykami;

- art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. B. oraz wyjaśnień P. K. (1) i R. K. (1) i pominięcie w swoich rozważaniach okoliczności obiektywnych jak fakt, że P. K. (1) przyjechał na Dworzec Główny w C. już o godz. 11 co świadczyć może o wiarygodności jego wyjaśnień, że wysiadł w C., gdyż R. K. (1) zadeklarował mu odwiezienie go do miejscowości zamieszkania, albowiem i tak miał być tam przejazdem bo miał odebrać zamówioną kielbasę, gdyby bowiem mężczyźni umówili się tam wyłącznie na dokonanie transakcji, zapewne umówili by się na konkretną godzinę P. K. (1) mógł przyjechać późniejszym pociągiem bez potrzeby stania na peronie stacji;

5) art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. B., wyjaśnień P. K. (1) oraz protokołu przeszukania pojazdu, jak również nie wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy z których wynika iż pojazd R. K. (1) został zaparkowany w pobliżu radiowozów znajdującego się na parkingu dworca, narkotyki znajdujące się na tylnym siedzeniu samochodu nie były w żaden sposób

ukryte, co wskazuje na celową współpracę R. K. (1) z organami ścigania w z góry zaplanowanej akcji. R. K. (1) jako osoba działająca w przeszłości w świecie przestępczym zajmującym się produkcją i rozprowadzaniem narkotyków oraz osobą doświadczoną w tymże procederze z pewnością zachowałaby odpowiednie środki ostrożności, nie umawiałby się na transakcję w centrum miasta, w tak charakterystycznym, ruchliwym miejscu jak Dworzec Główny w C. trzymając środki odurzające właściwie na widoku;

- art. 7 KPK poprzez błędną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocenę dowodu z przesłuchania świadka M. B. który zeznał, że P. K. (1) został zatrzymany przed dojściem do samochodu nie widział i nie dotykał znajdujących się w nim narkotyków, a jedyną podstawą jego zatrzymania był fakt, że R. K. (1) oświadczył, że narkotyki były przeznaczone dla P. K. (1), podczas gdy znajdująca się w samochodzie z R. K. (1) K. S., która musiała wiedzieć o znajdujących się w nim narkotykach nie została zatrzymana ani nie postawiono jej żadnych zarzutów, minio iż to ona a nie P. K. (1) była w samochodzie gdzie znajdowała się amfetamina.

- art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań R. K. (1) polegającą na bezrefleksyjnym przypisaniu im waloru wiarygodności, podczas gdy z jego licznie zmienianych i uzupełnianych wyjaśnień wynika, usprawiedliwieniem tego, że P. K. (1) nie miał przy sobie żadnych pieniędzy ani plecaka czy torby był fakt, że środki odurzające miała kupić inna, nie ustalona osoba, przyprowadzona przez P.

K. (1), której R. K. (1) miał nie znać, a z okoliczności sprawy, zeznań świadków oraz wyjaśnień samych oskarżonych nie wynika, że na miejscu była jakakolwiek inna osoba, a wątpliwe jest po pierwsze by P. K. (1) przyjechał na miejsce o 11 i czekał na R. K. (1) ponad 3 godziny, jak i tak nie miał być osobą, która będzie finansowała całą transakcję, a nadto wyjaśnienia R. K. (1) w tym zakresie są sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, albowiem trudno jest uwierzyć, że zdecydowałby się na tak ryzykowne spotkanie, nie wiedząc kogo ma przyprowadzić P. K. (1);

- art. 7 KPK poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci treści wiadomości SMS do osoby K. o treści „i obiecaj nie weźmiesz nic z tego do ust?” które według Sądu I instancji nasuwają logiczny i oczywisty wniosek, co do rzeczywistego celu spotkania, podczas gdy treść tej wiadomości nie wskazuje na żaden zamiar nabycia przez P. K. (1) jakichkolwiek narkotyków, gdyż równie dobrze można z niej wyciągnąć wniosek o chęci zażycia przez P. K. (1) narkotyków, co nie stanowi czynu niedozwolonego;

- art. 7 KPK poprzez błędną ocenę dowodu w postaci wykazu połączeń z R. K. (1), iż P. K. (1) pozostawał w dniu zatrzymania w stałym kontakcie z R. K. (1) co zdaniem Sądu I instancji prowadzi do jednoznacznego wniosku w jakim celu umówił on się z R. K. (1), podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) wynika iż pozostawał on w kontakcie z R. K. (1) gdyż ten zobowiązał się zapewnić mu transport do miejsca zamieszkania, a w żadnym stopniu fakt ten nie przesądza, że połączenia

telefoniczne były wykonane w innym celu;

- art. 7 KPK poprzez błędną ocenę dowodu z wyjaśnień P. K. (1) polegającą na uznaniu ich za niewiarygodne podczas gdy:

w zestawieniu z wyjaśnieniami R. K. (1) są one spójne, logiczne i nie były na żadnym etapie postępowania zmieniane, tylko konsekwentnie podtrzymywane;

pokrywają się częściowo z wyjaśnieniami R. K. (1), iż P. K. (1) posiadał niego dług w związku z brakiem zapłaty za nabyty od niego samochód co może uzasadniać motywację pomówienia P. K. i chęci zemsty ze strony R. K. (1),

okoliczności w jakich zostało dokonane zatrzymanie P. K. (1), tj. brak ma miejscu jakiegokolwiek torby plecaka, a także brak jakiegokolwiek gotówki potwierdzają wersję przedstawioną przez P. K. (1),

fakt, że P. K. (1) był już na stacji PKP C. o godz. 11 podczas gdy do spotkania doszło dopiero o godz. 14 świadczy wyłącznie o wiarygodności jego zeznań, których wskazał, że spotkanie z R. K. (1) było niezaplanowane, a nie z góry ustalone, a wynikło przypadkowo z przyczyn na które powoływał się P. K. (1), a fakt że do zatrzymania mężczyzn doszło dopiero po tym jak mężczyźni się przywitani, świadczy wyłącznie o tym, że najprawdopodobniej przedmiotem obserwacji nie był P. K. (1) tylko R. K. (1), bo w innym przypadku nie ma logicznego wytłumaczenia dla przyczyny zatrzymania.

- art. 7 KPK poprzez odmowę wiarygodności zeznań świadków F. P. oraz J. P. w zakresie w

jakim obydwójce wskazali, iż łazienka w której rzekomo odbywała się produkcja narkotyków jest zbyt mała by mogły tam pracować dwie osoby co zostało potwierdzone dokumentacją zdjęciową, podczas gdy ani Prokuratura ani Sąd na etapie postępowania sądowego nie dokonali eksperymentu procesowego, celem potwierdzenia czy to o czym wyjaśniał R. K. (1) jest fizycznie realne;

- art. 410 KPK poprzez pominięcie ujawnionych w toku postępowania okoliczności:

. wynikających z treści zeznań świadków: S. K., P. F., K. G. (1), iż R. K. (1) działał w świecie przestępczym trudniącym się produkcją i handlem narkotykami od wielu lat i w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, niejednokrotnie pomawiał różne osoby o współudział w przestępczym procederze w celu osiągnięcia korzyści procesowych;

. R. K. (1) korzystał już z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§4 kk, więc zdaje sobie sprawę z tego w jaki sposób formułować treść zeznań by były one wiarygodne oraz spójne oraz z tego jakie korzyści daje status tzw „małego świadka koronnego”.

. Oskarżony P. K. (1) winien był R. K. (1) ok. 6 tys. zł, w związku z długiem powstałym na skutek zakupu przez P. K. (1) samochodu, co mogło stanowić motywację do swojego rodzaju zemsty ze strony R. K. (1), a nadto P. K. (1) był łatwym obiektem do pomówień albowiem jest jego członkiem rodziny, znał go dobrze i wiedział, że nie stanowi dla niego zagrożenia;

.Oskarżony R. K. (1) posiadał wobec G. P. (1) zobowiązanie w związku z

pożyczką dużej sumy pieniężnej ok. 100 tys. zł, wobec czego złożenie fałszywych wyjaśnień mogło uchronić R. K. (1) przed koniecznością spłaty zadłużenia, bądź też odwlec w czasie konieczność spłaty długu.

. Pominięcie okoliczności ujawnionych w treści zeznań złożonych przez F. P. oraz J. P., iż łazienka w której odbywała się rzekoma produkcja narkotyków jest zbyt mała by zmieściły się w niej dwie osoby i dokonały takiej produkcji, co zostało potwierdzone zdjęciami przedłożonymi do akt sprawy

- art. 371§ 1 KPK poprzez nieudzielenie głosu Ławnikowi przez Przewodniczącego składu orzekającego, tym pozbawienie członka składu sędziowskiego możliwości zadawania pytań sprawdzających oskarżonemu R. K. (1), w sytuacji gdy członek składu orzekającego posiadał wątpliwości co do wiarygodności złożonych przez oskarżonego wyjaśnień;

- art. 358 KPK poprzez odmowę udzielenia obrońcom zgody na utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, podczas gdy treść składanych wyjaśnień przez oskarżonych, zwłaszcza R. K. (1) była bardzo obszerna, oskarżony mówił w sposób niespójny,

nielogiczny, często w sposób uniemożliwiający zaprotokołowanie treści jego zeznań, konsekwencją czego jest fakt, że wiele istotnych dla postępowania treści z wypowiedzi oskarżonych nie zostało umieszczone w protokole pisemnym z rozprawy, a tym samym oskarżony P. K. (1) został

pozbawiony możliwości powołania się na nie w dalszym toku procesu tudzież składania wniosków o prostowanie treści zeznań złożonych na rozprawie.

-Błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na:

przyjęciu, iż w dniu 13 maja 2017 r. P. K. (1) umówił się z R. K. (1) na dworcu w C. w celu nabycia od R. K. (1) ok. 3 kg amfetaminy, podczas gdy z materiału dowodowego wynika iż P. K. (1) nie mógł wiedzieć i nie wiedział, iż w samochodzie znajdują się narkotyki, został zatrzymany na zewnątrz samochodu, w momencie kiedy nawet nie zdążył się do niego zbliżyć, nie miał przy sobie żadnej torby/plecaka, w które mógłby narkotyki zapakować, nie posiadał przy sobie żadnej gotówki niezbędnej do dokonania transakcji, a okoliczności dokonania zatrzymania wskazują na zorganizowaną akcję, w której R. K. (1) miał upozorować zaplanowaną transakcję z P. K. (1), co umożliwiłoby mu skorzystanie z instytucji tzw „małego świadka koronnego”, przyjęciu, na podstawie wykazu połączeń z numerem telefonu komórkowego należącym do R. K. (1) oraz wiadomości SMS wymienianych z K. W., iż celem spotkania w dniu 13 maja 2017 r. P. K. (1) z R. K. (1) na dworcu w C. było nabycie od R. K. (1) amfetaminy, podczas gdy z dowodów tych nie wynika, a na ich podstawie można wysnuć takie same wnioski jak podane w wyjaśnieniach przez P. K. (1), iż miał on spotkać się z kuzynem w celu podwiezienia go do domu,

- przyjęciu, iż w okresie pomiędzy 31 grudniem 2016 r. i 13 maja 2017 r. P. K. (1) nabył od R. K. (1) co

	<p>najmniej łącznie 2 kg amfetaminy, w celu dalszej dystrybucji, podczas gdy jedynym dowodem obciążającym P. K. (1) są niewiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego R. K. (1), z których to treści wynika iż P. K. (1) nie był dla R. K. (1) rzetelnym kontrahentem, nie rozliczał się z długów zaciągniętych wobec R. K. (1), jak również R. K. (1) wiedział, iż P. K. (1) nie ma możliwości odwetu za pomówienie go</p> <p>niniejszym procesie, a nadto handel z nim za kwoty podawane przez R. K. (1) był zwyczajnie ekonomicznie nieopłacalny, gdyż sprzedaż narkotyków miała następować właściwie po kosztach ich produkcji, a należy pamiętać, że jednocześnie R. K. (1) zeznał, że handlował na korzyść G. P. (1), któremu był winny ok. 100 tys. zł co doprowadziło w konsekwencji do rażącego naruszenia art. 5 §2 KPK poprzez jego</p> <p>niezastosowanie w sytuacji gdy z analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p> <p>pojawiania się szereg wątpliwości w zakresie sprawstwa zarzucanych P. K. (1) czynów, co</p> <p>znalazło również w odzwierciedlenie w votum separatum złożonym przez jednego członka składu sędziowskiego – ławnika E. W..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 Zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego G. P. (1) okazały się niezasadne:</p> <p>W odniesieniu do zarzutów poczynionych w apelacjach obu</p>		

obrońców obraży art. 7 kpk i art. 410 kpk na wstępie należy poprzedzić rozważania stwierdzeniem, iż przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

- odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego R. K. (1), jako dowodu z pomówienia w odniesieniu do współoskarżonych (G. P. i P. K.) stwierdzić należy, iż dowód z pomówienia , podlega ocenie jak i inne dowody przeprowadzone w ciągu postępowania rozpoznawczego. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego – Sąd ten miał świadomość specyfiki takiego

dowodu i poddał składane przez R. K. wyjaśnienia weryfikacji i kontroli (vide: k. 10 uzasadnienia) przez pryzmat szczególności wyjaśnień tego oskarżonego, faktu, iż w depozycjach obciążał też siebie; depozycjach weryfikowanych przez pryzmat wizji lokalnej z jego udziałem , rezultatów przeszukań , opinii z zakresu badań chemicznych, wykazów połączeń telefonicznych, treści smsów, opinii uzupełniającej złożonej w toku postępowania rozpoznawczego, przez biegłego z zakresu badania narkotyków i przestępczości narkotykowej, W. K.; nadto czynności konfrontacji ze współoskarżonymi i – G. P. i P. K.. Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy nie tracił z pola widzenia „korzyści” procesowej zawartej w dyspozycji art. 60 kk – i także z tego punktu widzenia ocenił wyjaśnienia R. K., bacząc, czy treść tych wyjaśnień i postawa oskarżonego nie jest li tylko koniunkturalna. (co zostało opisane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu – w części oceny dowodów).

W kwestii produkcji amfetaminy i eksponowanych w uzasadnieniu przez obrońcę różnic pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego i rozpoznawczego zwrócić należy uwagę na protokół z dnia 16 maja 2018 r. – gdzie na uzupełniające pytania oskarżony R. K. (1) wyjaśnił, iż nie pamiętał jaki był czas przedostatniej produkcji amfetaminy, przypomniał sobie, że G. P. (1) otrzymał amfetaminę produkowaną przez kolegę oskarżonego G. P. – E.. Nie pamiętał w jakich proporcjach była dosypywana amfetamina „pochodząca od E.”. Z wyjaśnień R. K. wynikało jasno, iż nie znał on się na procesach

chemicznych które zachodziły. Jakkolwiek wyjaśnił, iż w trakcie produkcji wytrąciła się amfetamina o czerwonym, różowym kolorze. (k. 1633-1638). Oskarżony R. K. potwierdził wyjaśnienia składane w postępowaniu przygotowawczym, a na rozprawie dodał, iż „ ciężko mu jest rozróżnić i określić „ile i jakiej amfetaminy zostało w domu, bo wszystko było mieszane i przesypane”. Zwrócić uwagę należy, iż wyjaśnienia tego oskarżonego pomiędzy postępowaniem przygotowawczym a rozpoznawczym były składane w odstępie roku. Te z postępowania przygotowawczego, były składane w większej bliskości czasowej w odniesieniu do zdarzeń opisywanych w akcie oskarżenia, zatem uznać należy, iż oskarżony lepiej pamiętał opisywane zdarzenia (mimo, że potem w areszcie jeszcze próbował odtworzyć pewne fakty). Sama istota wyjaśnień, dotycząca zatrzymanej amfetaminy w samochodzie i w domu oskarżonego – jawi się jako konsekwentna i stabilna. Na rozprawie oskarżony przyznał (k. 1637 v) „ z perspektywy czasu mogłem dzisiaj tego nie pamiętać, jak wyglądała kwestia dosypywania tej amfetaminy pochodzącej od E.”.

Sąd Okręgowy zasadnie ocenił, że zeznania świadka K. G. (1) (K. 2359 v-2360) są irrelevantne dla ustaleń w niniejszej sprawie (co uargumentował). Dokonując analizy tych zeznań dodatkowo należy stwierdzić, iż świadek K. G. relacjonował, o zdarzeniu, które umiejscowił w latach 2011 – 2013. Ówczesne postępowanie i „gryps” nie dotyczyło niniejszej sprawy, ani współoskarżonych w tej sprawie.

Zarzut rzekomego konfliktu pomiędzy oskarżonym G. P. a R. K.

jest w ocenie Sądu odwoławczego kreowaną przez oskarżonego G. P. linią obrony. Podczas konfrontacji pomiędzy tymi oskarżonymi – oskarżony R. K. nie potwierdził tego faktu (konfliktu). Do rozliczeń dotyczących maszynek do golenia – R. K. podczas tej konfrontacji nie przywiązywał żadnej wagi. (a wg. oskarżonego G. P. miałby się on czuć oszukany). Odnośnie zdarzeń z maszynkami do golenia, zeznając o nich (k. 2055v) świadek M. T. skonstatował, że „sprawa się rozmyła”. Ten sam świadek twierdził, że oskarżony R. K. może pomawiać G. P. w niniejszej sprawie, za to, iż zaciągnął dług w wysokości 100 000 zł., jednakże jak wynika, z analizy zeznań świadka M. T., nie były to jego własne obserwacje, a interpretacja jaką usłyszał od G. P. (1).

W swoich wyjaśnieniach natomiast R. K. nie ukrywał, że pożyczył (k. 1559v) od oskarżonego G. P. pewną kwotę pieniędzy (ok. 40 tysięcy zł.), ale ustalił ze współoskarżonym, że pieniądze ze sprzedaży narkotyków będzie oddawał oskarżonemu G. P. na poczet długu. Kwota długu wzrosła – z uwagi na problemy z rozliczeniem jednej z dostaw marihuany. (k.1600) Oskarżony R. K. wyjaśnił, też, że w wyniku jednej z transakcji oskarżony G. P. został oszukany na około 100 000 zł, i jako kolega poczuwał się, aby pokryć połowę kosztów. O tym, że rzekomy konflikt z R. K. jest prezentowana przez oskarżonego G. P. linią obrony – świadczą też jego wyjaśnienia. Oskarżony G. P. wyjaśnił, że nie zerwał kontaktu, ponieważ liczył na spłatę długu, ponadto jednak córki obu oskarżonych się spotykały i spotykali się oskarżeni. Do wątku tego również należy dodać spostrzeżenia świadka

P. F. (k.2196) Świadek ten nie słyszał o żadnym konflikcie pomiędzy ww. oskarżonymi.

Odnosnie innych postępowań karnych jakie dotyczyły oskarżonego R. K. stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 8 § 1 kpk każdy sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne – w sprawie której jest związany zakresem aktu oskarżenia. Inne postępowania, o ile dany sąd nie stwierdzi związku z rozpoznawaną sprawą, nie są w żaden sposób wiążące. Mieć też na uwadze, należy, iż w innych postępowaniach karnych o ile nie zostały zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym, uczestnikowi postępowania przysługuje domniemanie niewinności.

W swoich wyjaśnieniach oskarżony R. K. opisał szczegółowo mechanizm transakcji dokonywanych przez oskarżonego G. P. dotyczących zakupu i wwozu do polski z Królestwa Hiszpanii środków w postaci marihuany. (np. k. 1559v-1601). Wyjaśnienia te zostały uznane za wiarygodne, ta i ocena dowodów korzysta z ochrony art. 7 kpk. Odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Nie można zatem czynić zarzutu, iż depozycje D. G. , P. G. i P. S. zostały uznane przez Sąd okręgowy za irrelevantne dla poczynionych ustaleń faktycznych, skoro Sąd dał wiarę R. K..

Wskazane w zarzucie apelacji mieszkanie przy ul. (...) zostało umiejscowione w protokole (k.445) nie pada wprawdzie numer tego mieszkania, ale jest podany numer ulicy, piętro i usytuowanie mieszkania na klatce schodowej. W tym samym protokole, jest informacja, że następnie zimą na przełomie 2016/2017 r. oskarżony G. P. wynajął inne mieszkanie „przy salonie”, a potem miał się wyprowadzić i zamieszkać u rodziców. obrońca w apelacji nie precyzuje jakie czynności miałyby być prowadzone odnośnie mieszkania na ul. (...) po przeprowadzeniu czynności odnotowanych w protokole z dnia 28 czerwca 2018 r., mając na uwadze fakt, iż G. P. zmienił miejsce zamieszkania.

Sąd odwoławczy nie podziela zarzutu, aby podczas postępowania rozpoznawczego doszło do obrazy art. 366 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 170 §1 pkt 2 kpk -- to wszak na przewodniczącym na rozprawie ciąży obowiązek kierowania rozprawą i czuwania nad jej prawidłowym przebiegiem. Przewodniczący na rozprawie ma obowiązek baczyć aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne kwestie. Aby zachować ten wymóg (a nie przedłużyć trwanie procesu i gromadzić nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody) Sąd jest władny oddalić na mocy art. 170 kpk takie wnioski dowodowe, które zaprzeczają zasadzie kumulacji materiału dowodowego, sprawności postępowania, w innym przypadku doprowadziłoby to do sytuacji, iż niemożliwym stałoby się zakończenie postępowania karnego.

Zwrócić bowiem uwagę należy, iż każdemu Sądowi karnemu

na zasadzie art. 8 §1 kpk przysługuje samodzielność jurysdykcyjna, dla rozstrzygania zagadnień faktycznych i prawnych. Stąd też Sąd ma uprawnienie, aby zadecydować, iż czynności procesowe, czy dokumenty (np. w tym zakresie przesłuchanie świadka R. D., czy dokumentów będących w posiadaniu (...) Zamiejscowego Wydziału ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej) z innych postępowań nie mają znaczenia dla konkretnej, rozstrzyganej sprawy, której zakres określają zarzuty opisane badanym w postępowaniu rozpoznawczym aktem oskarżenia.

Podobnie oceniając opinie złożone przez biegłych (w kontekście też wyjaśnień R. K. (1)) z zakresu badań kryminalistycznych, badań narkotyków – jako jasne , pełne, zgodne z zasadami wiedzy nie było potrzeby sprowadzania na rozprawę dowodu w postaci siarczanu amfetaminy.

Również nie można czynić zarzutu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i faktu gdy postępowanie karne toczy się kontradiktoryjnie, z udziałem, stron i obrońców, że Sąd nie przeprowadził z urzędu jakiegoś dowodu, który mógł być zawnioskowany przez strony w postępowaniu rozpoznawczym i poddany kontroli. (Podobna zasada wpływa z treści art. 452 §2 pkt.2). Pozostaje rzeczą obrony , jakimi racjami się kierowała, gdy takiego wniosku nie złożyła, ale pozostaje to poza kontrolą Sądu odwoławczego. (Także pozostawanie linii papilarnych na opakowaniu bądź ich brak nie dyskwalifikuje przeprowadzonej

przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i treści wyroku).

Nierozpoznanie wniosku o dopuszczenie fotografii przedstawiających łazienkę G. P. (1) również nie było uchybieniem, o którym mowa w art. 438 pkt. 2 kpk. Wszak fotografie mogą nie oddawać dokładnie rzeczywistości, lub poprzez ujęcie kadru wywoływać złudzenie optyczne. Ponadto z zeznań F. P. i J. P. wynikało, że w łazience mogły się zmieścić 2 osoby, jakkolwiek nie miałyby komfortu.

Przeprowadzona analiza zarówno oceny dowodów jak i ustaleń faktycznych jest logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

II. Zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1) okazały się niezasadne:

W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło podczas wyrokowania przez Sąd I instancji do obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk., a uczyniona na wstępie uwaga, iż przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych – w kontekście zarzutów apelacyjnych tego obrońcy pozostaje nadal aktualna. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów, których wiarygodność została oceniona i korzysta z ochrony art. 7 kpk.

Oдноśnie oceny wyjaśnień oskarżonego R. K. (1) pozostaje aktualna konstatacja, iż wyjaśnienia te w swej istocie są spójne i konsekwentne, korelują

z materiałem dowodowym w postaci rezultatów przeszukań, opinii z zakresu badań chemicznych, wykazów połączeń telefonicznych, treści smsów, opinii uzupełniającej złożonej w toku postępowania rozpoznawczego, przez biegłego z zakresu badania narkotyków i przestępczości narkotykowej. To, że występują w składanych depozytach pomiędzy postępowaniem przygotowawczym a rozpoznawczym pewne różnice, jest cechą charakterystyczną dla działania pamięci człowieka, w miarę upływu czasu, pewne detale mogą ulegać zapomnieniu lub być mylone. Zatrzymanie w samochodzie i domu oskarżonego R. K. amfetaminy nie budziło wątpliwości. O jej pochodzeniu, R. K. wyjaśnił na rozprawie - iż „ciężko mu jest rozróżnić i określić, ile i jakiej amfetaminy zostało w domu, bo wszystko było mieszane i przesypywane” - stąd różnice w kolorze produktu czy jego składu. Dodać do tego należy, iż oskarżony R. K. nie posiadał w zakresie produkcji amfetaminy wiedzy chemicznej, nie znał dokładnie procesów chemicznych jakie zachodziły, natomiast relacjonował, zachowanie G. P. (1), co on robił, jakich narzędzi używał aby wyprodukować amfetaminę. Opinia biegłego z zakresu badania narkotyków i przestępczości narkotykowej, W. K. potwierdziła, iż okoliczności podawane przez oskarżonego na temat czynności potrzebnych do produkcji amfetaminy są wiarygodne, jakkolwiek relacjonowane przez laika. W okolicznościach relacjonowanych przez oskarżonego R. K. nie było potrzeby aby robił on notatki, dotyczące składu amfetaminy,

rozróżniania pochodzenia, koloru, czy dat wytworzenia tego produktu.

W świetle wyjaśnień oskarżonego P. K. z k. 112v nie jest wiarygodne, iż miał on zamiar jechać z J. do K. pociągiem. W momencie płacenia za bilet już powinien odkryć, że nie ma portfela i wrócić się po portfel aby opłacić całą podróż do K.. Posiadana przez niego natomiast kwota wystarczała na dojazd do C.. Racjonalność tego typu zachowania świadczy o tym, iż celem jego podróży była C. (miejsce, gdzie umówił się z R. K., spotkanie w celu przekazania narkotyków przy dworcu, w uczęszczanym miejscu nie jest odosobnionym przypadkiem, a było o tyle dogodnie dla oskarżonego P. K., który przyjechał pociągiem).

Odnosnie faktu, że uprzednio oskarżony P. K., że wcześniej nie rozliczył się z R. K., który mimo to zdecydował się na dalsze transakcje – zauważyć należy, iż jak wynika z treści wyjaśnień oskarżonego R. K., nie chciał on już przekazać amfetaminy P. K. nie otrzymując zapłaty. Współoskarżeni umówili się, w ten sposób, że zostaną przekazane pieniądze przy wydaniu amfetaminy P. K.. (Pieniądze miała przywieźć osoba trzecia, nie było ustalone, że bezpośrednio ta osoba będzie się kontaktowała z R. K.. Oskarżony R. K. wszak kontaktował się z P. K., którego już wcześniej znał, i był jego kuzynem, babcie oskarżonych były siostrami).

Fakt, iż nie zabezpieczono przy oskarżonym P. K. żadnej torby na zapakowanie narkotyków nie jest równoznaczny z tym, iż uniemożliwiałoby to odbiór amfetaminy. W dużym mieście jak C. nie byłoby problemu aby taką torbę np. kupić,

pożyczyć. Podobnie pora przyjazdu pociągu nie uniemożliwiała odbioru przedmiotów od R. K.. Dysponując około 3 godzinami w C. zanim dotarł na miejsce oskarżony R. K. – oskarżony P. K. mógł skontaktować się jednak ze znajomymi w C. (vide wyjaśnienia z k. 112 v) , aby zorganizować sobie tam pobyt albo dalszą podróż. Nie uczynił tego, więc należało uznać, że czekał na oskarżonego R. K. (co jest zgodne z wersją przekazaną przez tego ostatniego).

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. z wyjaśnień oskarżonego R. K. składanych na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2018 r. – wynika, iż oskarżony ten był zorientowany co do kwot zaległych rozliczeń z P. K. (k. 1602 i v.) i nie ma potrzeby w tym zakresie przytaczać treści protokołu zawartego w aktach sprawy i znanego obrońcy. Podobnie w treści tych depozycji złożonych na tej rozprawie oskarżony R. K. wyjaśnił z jakiego powodu przekazywaną amfetaminę oskarżonemu P. K. wycenił korzystnie na 5 000 zł za 1 kg (podczas gdy cena dla innej osoby wynosiła 2000 Euro): „Dałem K. w takiej niskiej cenie amfetaminę, ponieważ chciałem żeby zarobił jakieś pieniądze na życie, narzekał, że jest mu ciężko. (...) G. P. (1) wiedział o tej cenie za jaką dałem amfetaminę P. K. (1), uznaliśmy, że lepiej oddać amfetaminę za tę cenę, żeby to jakoś funkcjonowało”.

Podobnie nie można zgodzić się z tezą prezentowaną przez obrońcę, że brak wiedzy w zakresie produkcji amfetaminy oskarżonego R. K. (1) podważa wiarygodność jego wyjaśnień. A rebours - fakt, iż R. K. wskazał, że różowa amfetamina to skutek dodania

kreatyny o smaku wiśniowym, świadczy o tym, iż jego wyjaśnienia w zakresie produkcji amfetaminy, były spontaniczne, z nikim nie konsultowane, tym bardziej, że R. K. zastrzegł w wyjaśnieniach, że nie zna się na procesach chemicznych. A relacjonował to, co zaobserwował.

Ocena, że poprzez pomówienie P. K. – oskarżony R. K. miał się zemścić w ten sposób, za nierozliczone transakcje, jest nieracjonalna. Bowiem generowanie postępowania karnego przeciwko oskarżonemu P. K. jeszcze bardziej zmniejszało nadzieję, na odzyskanie długu. A P. K. (1) jest wszak osobą, która pozostając na wolności byłaby zdolna do podjęcia zgodnej z prawem pracy zarobkowej. Dodatkowo z treści wyjaśnień R. K. (k. 1602 v.) wynikało, iż oskarżony liczył na stałą współpracę z P. K. (który „znalazł człowieka chętnego na zakup większej ilości amfetaminy).

Sąd Okręgowy w sposób właściwy dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego R. K. i P. K. – także w kontekście analizy połączeń wykonywanych przez tego oskarżonego i oskarżonego P. K., oraz w zestawieniu z treścią sms-ów K. W., a także zeznań funkcjonariusza Policji M. B.. Istotą postępowania dowodowego a potem oceny dowodów jest ocena wszystkich zebranych dowodów (we wzajemnej korelacji), a nie – ocena każdego dowodu w oderwaniu od innego zgromadzonego w tej samej sprawie. O ile np. smsy wysyłane przez K. W. – każdy z osobna nie tworzył obrazu wydarzeń, to w zestawieniu z wyjaśnieniami R. K. i świadka M. B., zabezpieczonymi dowodami rzeczowymi - uzupełniają się wzajemnie.

Nie można również zgodzić się z tezą obrońcy, iż zatrzymanie oskarżonego P. K. było „z góry zaplanowaną akcją mającą na celu umożliwienie postawienia zarzutów P. K. (1) i skorzystanie przez R. K. (1) z instytucji tzw. „małego świadka koronnego”. Z jednej strony tak postawiona teza przez obrońcę - przeczy wyjaśnieniom oskarżonego P. K. - z których miało wynikać, że tego dnia to, że wysiadł na stacji w C. było dziełem przypadku: bowiem zapomniał portfela, a przy sobie miał pieniądze akurat aby dotrzeć do C.. Z tych samych wyjaśnień wynika (k. 112v), że P. K. mimo, iż miał zamiar : „w C. pożyczyć pieniądze od znajomych, do których dzwonił jeszcze z pociągu”. Mimo takiej opcji – oskarżony wybrał oczekiwanie około 3 godziny na stacji na R. K. (1), zamiast pożyczyć pieniądze od znajomych i kontynuować podróż do K.. Z wyjaśnień R. K. nie wynika, aby miał kuzyna podwieźć do K.. Natomiast taka sytuacja nasuwa wniosek, że P. K. oczekiwał na R. K., bo był z nim umówiony. Nie można też odmówić policji prowadzenia czynności operacyjnych, jakkolwiek policja musi mając informacje o możliwości popełnienia przestępstwa powinna weryfikować je w sposób procesowy. Stąd trudno się dziwić, iż oczekiwano aby sprawdzić, na co lub na kogo czeka oskarżony na dworcu i jego bliskiej okolicy. Treść smsów kierowanych przez K. W. do oskarżonego P. K. w dniu (z uwzględnieniem czasu wysyłania) także potwierdza wyjaśnienia oskarżonego R. K. i przedstawioną przezeń kolejność zdarzeń), a nie pada zarzut, iż K. W. też brała udział w „z góry zaplanowanej akcji” i tak:

Okolo godziny 11 oskarzony P. K. wysiada na stacji w C.: jego partnerka pisze: Godz. 11.39 „Dojechałeś”?

Godz, 14.25 K. W. pyta : „ I co dojechał R.?” (z zeznań M B. wynika, że o godz. 14. 30 P. K. podchodzi do samochodu R. K. (1)).

Godz. 14.27; (dwie minuty później)
” dobrze, uważaj proszę”

A o godz. 14.29 (czyli jest utrzymany kontekst i ciągłość korespondencji) :” i obiecaj, że nie weźmiesz nic z tego do ust”.

A kiedy długo nie otrzymuje od oskarżonego P. K. odpowiedzi znając kontekst sytuacyjny spotkania z R. K. (1) również przez sms-a zrywa znajomość z oskarżonym p. K. i konstatuje:” tylko kasa uderza ci do głowy i narkotyki, rób co chcesz beze mnie”.

Treści tych wiadomości tekstowych i ich chronologii nie można wyrwać z kontekstu sytuacyjnego (bowiem same w sobie o niczym nie świadczą) i nie rozpatrywać w korelacji z innymi dowodami – wszak art. 410 kpk zobowiązuje, by podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie. Treść ich ściśle koreluje z wyjaśnieniami R. K. (1), a w konsekwencji również nie wskazuje aby nieświadomy P. K. (1) został uwikłany w „ z góry zaplanowaną akcję”.

W odniesieniu do czynności prowadzonych przez świadka P. H. – również nie można uznać, iż brał on udział w „z góry zaplanowanej akcji” – świadek ten zeznał, że (k. 2243) był policjantem grupy dochodzeniowej, a policjanci z grupy operacyjnej nie przekazywali mu żadnych informacji

dotyczących zdarzeń do jakich zostały zatrzymane osoby.

To, że nie została zatrzymana K. S., która jechała z oskarżonym R. K., a został zatrzymany na skutek wyjaśnień oskarżonego R. K. P. K. (1), nie jest dowodem na to, iż Sąd Okręgowy naruszył dyspozycję art. 7 kpk. Sąd ten wyjaśnił, w uzasadnieniu swojego wyroku, na podstawie jakich argumentów powziął przekonanie o winie P. K. (1) i G. P. (1), jak i R. K. (1). Ocena tych dowodów jest logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym. (Treść wyjaśnień R. K. nie generowała także potrzeby aby prowadzić postępowanie np. wobec osoby, od której oskarżony po drodze w dniu 13 maja 2017 r. kupował kielbasę).

Również ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy korzysta z ochrony art. 7 kpk, pomimo, iż na etapie postępowania przygotowawczego czy sądowego nie dokonano eksperymentu procesowego czy w łazience produkcja amfetaminy z uwagi na rozmiar tego pomieszczenia była niemożliwa bowiem nie mogły pracować tam dwie osoby. Faktem jest, iż przedstawiane w procesie karnym czy też w innych warunkach fotografie mogą nie oddawać dokładnie rzeczywistości, lub poprzez ujęcie kadru wywoływać złudzenie optyczne. Podczas niniejszego procesu karnego z uwagi na sprzeczności w wyjaśnieniach między R. K. i G. P. na potrzeby wzmiankowanego przez obronę eksperymentu procesowego nie można byłoby odwzorować zachowania dokładnego tych dwóch osób. Produkcja natomiast nie nastęrczała wymagań odnośnie używanego sprzętu. Ponadto z

zeznań F. P. i J. P. wynikało, że w łazience mogą się zmieścić 2 osoby, jakkolwiek nie miały by komfortu.

Na wcześniejszym etapie niniejszego uzasadnienia odniesiono się już do zeznań P. F. i K. G. (1). Ich depozycje nie przełamały analizy oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy. Podkreślić należy, iż każdy Sąd posiada samodzielność jurysdykcyjną w sprawie, którą prowadzi.

Świadek S. K., który ze sprawą jak określił „nie miał nic wspólnego” w swoich zeznaniach podał, iż od G. P. słyszał, iż oskarżony R. K. go pomawia nieprawdziwie, że jest „słowo przeciwko słowu”.

W kontekście tego zarzutu apelacyjnego przypomnieć należy, iż Sąd okręgowy na samym wstępie oceny dowodów wskazał, iż dowód z pomówienia ocenia się bardzo skrupulatnie i odnosi (o ile to możliwe) do innych zgromadzonych w sprawie dowodów. Zeznania tych świadków jak ocenił Sąd Okręgowy nie miały znaczenia dla rozpoznania sprawy, zatem nie został naruszony art. 410 kpk.

Fakt, iż ktoś (tu w zarzucie apelacji R. K.) w innym postępowaniu, wcześniej korzystał z dobrodziejstwa art. 60 §4 kk i obecnie „zdaje sobie sprawę z tego w jaki sposób formułować treść zeznań (sic! cytuję za treścią apelacji) aby były wiarygodne i spójne” w żaden sposób nie może deprecjonować wiarygodności wyjaśnień (nawet jeśli w innym fragmencie apelacji o tych samych depozycjach obrońca przedstawia zdanie odmienne – tzn., że nie są spójne) – bowiem w polskiej procedurze karnej nie ma legalnej teorii dowodów. Wreszcie gdyby iść

torem takiego rozumowania – jaki w tym fragmencie zaprezentował obrońca – to równie dobrze można stwierdzić, iż gdy ktoś był wcześniej skazany to wie w następnym postępowaniu karnym, gdy nie przyznaje się do winy, jak kreować linię obrony. Takie uogólnienia nie mogą stanowić argumentów dla zobrazowania jakoby Sąd meriti naruszył treść art. 410 kpk.

Również art. 410 kpk nie naruszyło brak szerszych rozważań co do ujawnionych na rozprawie kwestii rozliczeń pomiędzy R. K. a P. K.. Wyjaśnienia obu oskarżonych zostały prawidłowo ocenione, a dając wiarę oskarżonemu R. K., Sąd dał zatem wiarę, iż odnośnie rozliczeń z P. K. – jako kuzyn R. K. chciał aby P. K. zarobił pieniądze, a także liczył na stałą współpracę z nim. Postawa R. K. nie wskazywała, iż działał z zamiarem odwetu.

Odnośnie czynności procesowych na rozprawie z udziałem ławnika (zarzuty zawarte w obu apelacjach), który wchodził w skład Sądu: stwierdzić należy przede wszystkim, że to przewodniczący z mocy art. 366 §1 kpk kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem. Ma obowiązek baczyć aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne kwestie. Stąd czynności prowadzone na rozprawie mają na celu wyjaśnienie istotnych kwestii (nawet za cenę np. uchylenia pytania, nieudzielenia głosu), czy oddalenia wniosku dowodowego na podstawie art. 170 kpk. Zasadą jest kumulacja materiału dowodowego, nie można w kwestiach nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie prowadzić w nieskończoność postępowania dowodowego, czy dowolnie dopuszczać dowody

zgodnie z wolą każdego z uczestników postępowania. Taki tryb procedowania byłby zaprzeczeniem istoty procesu karnego. Sąd, w składzie, w którym procedował uzgodnił wyrok. Zostało sporządzone uzasadnienie, a ławnik przekazał swoje uwagi na piśmie, co dołączono do akt. Pismo i zawarta argumentacja były analizowane przez autorów apelacji, jak i przez Sąd rozpoznający środki odwoławcze. Z tych przyczyn Sąd odwoławczy nie stwierdził aby naruszono art. 7 kpk , art. 410 kpk czy art. 371 §1 kpk, lub art. 366 §1 kpk w zw. z art.2 §1 pkt. 2 kpk. Skoro również doszło do etapu wyrokowania, i ustalono treść judykatu, nie można twierdzić, iż w ten sposób naruszono art. 5 §2 kpk. Natomiast zasadne jest twierdzenie, iż procedowano zgodnie z art. 109-112 kpk.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek o rejestrowanie dźwięku z przebiegu rozprawy, uznając, iż wystarczający jest protokół sporządzany na piśmie. Ta decyzja procesowa nie stanowiła jednak obrazy art. 358 kpk, takiej, o której mowa w art. 438 pkt. 2 kpk. Oskarżony P. K. (1) miał możliwość na rozprawie wypowiedzenia się co do wszystkich dowodów przeprowadzanych na rozprawie. Prowadzony protokół pisemny spełniał wszelkie wymogi procesowe, a strony postępowania nie zgłaszały uwag do protokołu.

W ocenie Sądu odwoławczego po uznaniu, iż materiał dowodowy został oceniony przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy, logiczny, zgodny z zasadami współżycia społecznego – nie stwierdzono aby logika rozumowania i analizy dowodów doprowadziła do błędów w

ustaleniach faktycznych (a uwagi te należy odnieść do treści obu apelacji).

Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast gdyby ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd "braku") albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) zachodziłby błąd "dowolności". Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach. W kwestiach oceny nieposiadania torby przez P. K., całościowej oceny treści sms-ów wysyłanych przez K. W. czy rozliczeń pomiędzy oskarżonymi, Sąd odwoławczy wypowiedział się we wcześniejszej części uzasadnienia, nie ma potrzeby aby jeszcze raz tę analizę powtarzać.

Wniosek

1.O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego G. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów. Alternatywnie natomiast, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

<p>niniejszej sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>2. O zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w całości i uniewinnienie oskarżonego P. K. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ zarzuty zawarte w apelacjach obrońców okazały się niezasadne, w konsekwencji nie uwzględniono wniosków apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p><u>Wyrok skazujący Sądu I instancji.</u></p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

Powody utrzymania w mocy wyroku są tożsame, dla których nie uwzględniono zarzutów apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Na podstawie art. 624 §1 kpk Sąd zwolnił oskarżonych pod ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, mając na względzie orzeczone kary pozbawiania wolności i grzywny.

7. PODPIS
Sławomir Machnio Katarzyna Capałowska Małgorzata Janicz

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący oskarżonego P. K..
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie (alternatywny)	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący oskarżonego G. P..	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie (alternatywny)	# zmiana